

Yalnızlık Ve Kadın

– GöktürkGülay · 02 Eylül 2014

" hiç kimse kendisi için gizlenen
müjde ve mutluluğu bilemez "
(secde .17)

Yalnızlıktı kadın !
gözü açık büyüttüğü
gözü kapalı öptüğü
kalbinde hissettiği
çokluk içinde sessizliği

araf yeşili bir örtü
gök yüzüne doğru uzanan
yaşanmamışlığı kadar yalnızlığını seyrettiği

bildiği bilmediği iyi vicdanını
öz aklından öz kalbine kusturduğu

huzurdu üzerine giydirdiği
ruhsuzluğun üşümelerinden alıp menzile ulaştırın
hasat zamanını bekleyen ekilmiş nadaslı hazan

An ' saylarından geçip
An ' adımlarında
An ' lamaz düşleri

genede ahraz yorğunluğun düşesinde
ölgünüm yalnızlık korkusunu
şah damarından yakın hissederken
orman yeşili sancılara aşk arası yastık yapıyor
en deni haliyle Leylali bakıyor yalnızlığa

Şehirdi kadın !

İstanbul kokulu
eskilerden bir şehir
eskimeyen şehir
belki Eskişehir

sus sus sus !
sus du kadın
kendine sefir
sevgiye sefil
seyrine sebil
(s) uskun susuzluğu
su gibi vakiler deminde yalnızlığı

Ey yalnızlık !
cezan kime kendine mi bana mı
yoksa su diye içime çektiğim yalnızlığıma mı

fark etmez artık !
doğmasaydın dünyama
varlığında bir yokluğunda
bugünümü bilmezsem
yarınlarım yalnız kalır

fark etmez artık !
her gittiğim yerde sen olsanda
bir ömür boyu hayat alışır sana

yalnızlığıma topladım parelendim
yalnızlığımla iyileşmem gerek

onycdiAğustosikibinondört
Gülay GÖKTÜRK